

Selnecker Nikolaus. 1587. (1530—1592.)

1. Ó! éb-redj s mondjad, szí - vem: Vedd há - lám,

ál - dott Is - ten, Mert adsz te né - kem

min - dent, Mi baj - tól, vész - től meg - ment!

M.R

2. Az éjszakának árnyai / Mind jöttek meggyötörni, / De hű kezed vigyázott / És oltalmában tartott.

3. Te bátorítál engem, / Ó! felséges nagy Isten, / Mondván: csak bennem bízzál, / Ha éj sötétje leszáll.

4. Én hittem szent igédnek, / S ím vége már az éjnek; / Most látom napvilágod, / Mert áldott Lelked óvott.

5. Ki áldozatot kívánsz, / És illattételt elvársz, / Az éneklésem vedd hát / S én szívem hő fohászat!

6. Ó! nem vetted te azt meg, / Mert Jézus Krisztus érted, / Hogy áldozatot, jobbat / A szívem nem is hozhat.

7. A jót te kezdted bennem, / Ó! kérlek, tarts meg engem; / És angyaloddal védjed, / Ki bízik s hódol néked.

8. Én teljes életemben / Hogy semmi baj ne érjen, / Te oktass bölcs tanáccsal, / Ó! Isten, szent szavaddal.

Gerhardt Paul, 1647. (1607—1676.)